

det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen). Han klagede over den Tone, jeg søgte at indføre her i Salen ved Forhandlingerne. Jeg vil nu sige det ærede Medlem en Ting: jeg giver hvert Medlem her i Salen Lov til frit i det Møde, hvor Sagen ligger for, at træde op imod den Tone, jeg bruger, imødegaa mig og bevise, at jeg har havt Uret, bruge de Midler, han anser for passende, slaa mig med alle de Argumenter, han kan, imødegaa alle de Fakta og Argumenter, jeg fremfører, med al den Styrke, han er i Stand til, og naar han saa kan bringe mig til at indrømme, at jeg har havt Uret, skal jeg erkjende det, naar han virkelig har Sandheden paa sin Side; men hvad jeg ikke kan indrømme det ærede Medlem, det er Berettigelse til at sidde ganske stille her i Salen og saa gaa hen og krigte op en eller flere Dage efter i en eller anden lille Alvis over, at Tonen var styg. Nei, i saa Tilfælde siger jeg, at Tonen er den, der passer for det ærede Medlem, og at han skal vedblive at faae den samme Tone. Denne Bemærkning om Tone fremkom jeg med af Hensyn til det ærede Medlems fremtidige Opdragelse. Det ærede Medlem sagde for Resten bagefter med en vis berettiget Ondskabsfuldhed oversfor det ærede Medlem (Bosjen), at han havde været med mange Gange til at forhandle sammen med ham. Han søgte nemlig, hvad der laa i det at have været sammen med ham til Forhandling, og han sagde, at det havde han gjort, og hvad havde han ikke udrettet derved! Jeg indrømmer det ærede Medlem, at hvis det var Tilfældet, havde der været Grund for ham til at rive det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds det i Mæsen, thi det var ikke noget behageligt Selskab, politisk talt, for dette ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds at være i; borgerlig talt kunde det være særdeles behageligt, men for Mænd af vore Anskuelser var det ikke noget behageligt Kompagni at arbejde med, da vi arbejde for ganske forskellige Formaal. Men det ærede Medlem tager ogsaa fuldstændig feil i saa Henseende, thi jeg husker nu, at det ærede Medlem for nogle Aar siden var overordentlig fortrydelig over, at han ikke kom med til at lave den Hærlov, der da udkom, og at det ærede Medlem beklagede sig bittert over, hvordan Alle lod ham staa udenfor; Ingen satte ham ind i Arbejdet den Gang, saa han først, da det Hele var færdigt, fik det at vide (Modsigelse af Dinesen). Det er fuldstændig rigtigt; jeg var med til, hvad der skete, og jeg veed, at det ærede Medlem var den Gang ligesaa uvidende om, hvad der skete,

som den høie Regjering, og det vil sige Noget. Det ærede Medlem vil jeg end yderligere indskærpe den Regel, jeg gav ham før, idet han igjen i Dag har gjort Brug af den samme Fremgangsmaade; han har i Dag sagt, at alt det, jeg har paavist om Uoverensstemmelse mellem den Politik, han forsvarer, og Grundloven, vil han lade ligge. Ja, det tror jeg nok, thi det er det ærede Medlem nødt til at lade ligge, men dette med Overlegenhed at gjøre gjældende, at man vil lade Noget ligge, som man ikke kan forsvare, det er der ikke Noget ved, men det har det ærede Medlem igjen gjort, fordi han ikke kan anføre en eneste Tøddel derimod. Men jeg vil blot advare det ærede Medlem om ikke bagefter at klage over den stygge Tone her i Salen og sige, at han derfor er nødt til at lade Alting ligge.

Til det ærede Medlem fra Thisted vil jeg sige: Han tager feil. Det er ikke Spørgsmaalet om Kongens fri Valg, som er Gjenstand for Diskussionen, jeg har imødegaaet hans Bemærkning, fordi den var et ukorrekt og usoiagtigt Citat af Grundloven; men jeg agter ikke at indlade mig paa nogen Diskussion med ham om Kongens Ret. Der er Ingen her i Salen, som bestrider eller agter at benegte Kongens Ret, ikke en Gang hans Ret til frit — i i Ordets fornuftige Betydning — at vælge Ministre. Naturligvis, naar Kongen valgte en gal Mand til Minister, saa vilde man bestride hans Ret dertil, og hvis Kongen valgte — det kunde jo tænkes hos en anden Konge — Mænd til Ministre af rent personlige Hensyn, støttet paa Hoffabale eller Intrige uden Interesse for Landet, saa havde han ikke Ret dertil. Det vil Enhver indrømme... (Afbrydelse). Her er kun Tale om Kongens moralske Ret; den juridiske Ret bestrider Ingen, det er ikke den, der er Tale om. Vi vide saa godt her, at Kongen er ansvarssfri, og vi have her hverken Ret eller Byst til at kritisere hans Politik eller Handlinger. Spørgsmaalet er om, hvorvidt et Ministerium, som ikke er i Stand til paa nogetjomhelst Omraade at styre Landet paa en Maade, som efter dets egen Opfattelse er tilfredsstillende — jeg siger ikke efter Andres Opfattelse, men efter dets egen Opfattelse er tilfredsstillende — hvorvidt et saadant Ministerium er berettiget til ikke desto mindre at blive ved Magten. Vi rette hele Anklagen mod Ministeriet og dets Venner, fordi de beholde Magten. Hvorfor gaa dog ikke Regjeringens Venner op til Regjeringen og sige til den: Naar I ikke kunne sætte Noget igjennem af, hvad der er i Landets Interesse, hvorfor gaa I da ikke Over Vej?